

Govern encomani al Consell d'Estat i les sotmet al Ple, que s'hi pronuncia per majoria simple. Els membres discrepans poden formular, dins el termini que es determini per reglament, vots particulars, que es remetent al Govern juntament amb el text aprovat.»

Vint. El segon paràgraf de l'article 23 actual, que passa a ser l'article 24, queda redactat en els termes següents:

«El dictamen és preceptiu per a les comunitats autònomes que no tinguin òrgan consultiu propi en els mateixos casos que preveu aquesta Llei orgànica per a l'Estat, quan hagin assumit les competències corresponents.»

Vint-i-u. L'apartat 1 de l'article 25 actual, que passa a ser l'article 26, queda redactat en els termes següents:

«1. El president del Consell d'Estat fixa l'ordre del dia del Ple, de la Comissió Permanent i de la Comissió d'Estudis i en presideix les sessions, ostenta la direcció de totes les dependències del Consell i la seva representació.»

**Disposició addicional.** *Col·laboració amb el Consell d'Estat del Centre d'Estudis Polítics i Constitucionals i d'altres organismes i òrgans de l'Administració General de l'Estat.*

1. El president del Consell d'Estat, amb l'acord de la Comissió d'Estudis, pot encomanar al Centre d'Estudis Polítics i Constitucionals la realització de tasques determinades per dur a terme els estudis, els informes o les memòries o l'elaboració d'avantprojectes que el Govern encarregui al Consell d'Estat.

2. Quan l'índole dels assumptes ho requereixi, el Consell d'Estat pot sol·licitar directament la col·laboració d'altres organismes autònoms o unitats i serveis administratius per a la realització dels estudis, els informes o les memòries que li hagin estat encarregats pel Govern, i n'ha d'informar els departaments ministerials dels quals depenguin els serveis sol·licitats. Aquests departaments han d'adoptar les mesures necessàries perquè les sol·licituds siguin acomplertes.

**Disposició transitòria.** *Adquisició de la condició de consellers nats vitalicis pels expresidents del Govern.*

Els qui a l'entrada en vigor d'aquesta Llei orgànica siguin expresidents del Govern adquireixen la condició de consellers nats d'Estat amb caràcter vitalici transcorreguts dos mesos des de la data esmentada, llevat que dins d'aquest termini manifestin expressament al president del Consell d'Estat la seva voluntat en contra. Els qui facin aquesta manifestació, poden exercir ulteriorment, no obstant això, el seu dret d'acord amb l'article 8 de la Llei orgànica del Consell d'Estat.

**Disposició final.** *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 28 de desembre de 2004.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,  
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

**21830** *LLEI 3/2004, de 29 de desembre, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials.* («BOE» 314, de 30-12-2004.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.  
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

#### EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Aquesta Llei té per objecte incorporar al dret intern la Directiva 2000/35/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 29 de juny de 2000, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials.

Al llarg d'aquesta última dècada, la Unió Europea ha estat prestant una atenció creixent als problemes dels terminis de pagament excessivament amplis i de la morositat en el pagament de deutes contractuals, a causa que deterioren la rendibilitat de les empreses i produeixen efectes especialment negatius en la petita i mitjana empresa. A més, les disparitats existents entre els estats membres respecte a les legislacions i les pràctiques en matèria de pagaments constitueixen un obstacle per al bon funcionament del mercat interior.

Són nombroses les iniciatives de la Unió Europea dutes a terme sobre aquesta matèria, entre les quals hi ha la Recomanació de la Comissió de 12 de maig de 1995, relativa als terminis de pagament en les transaccions comercials. Com que no s'han aconseguit millores en matèria de morositat des de l'adopció d'aquesta Recomanació, s'ha fet necessària la Directiva 2000/35/CE.

L'objectiu general d'aquesta Directiva és fomentar una transparència més gran en la determinació dels terminis de pagament en les transaccions comercials, i també el seu compliment. Per a això, la Directiva comprèn un conjunt de mesures tendents, d'una part, a impedir que terminis de pagament excessivament dilatats siguin utilitzats per proporcionar al deutor una liquiditat addicional a expenses del creditor, i, de l'altra, a dissuadir els retards en els pagaments, eradicant les causes per les quals en l'actualitat la morositat pot resultar avantatjosa econòmicament per als deutors.

L'abast d'aquesta Directiva està limitat als pagaments efectuats com a contraprestació en operacions comercials entre empreses i entre aquestes i el sector públic. No regula les operacions en les quals intervenen consumidors, els interessos relacionats amb altres pagaments com els efectuats en virtut de la legislació en matèria de xecs i lletres de canvi ni els pagaments d'indemnitzacions per danys.

El criteri subjectiu i material que delimita l'àmbit d'aplicació de la Directiva 2000/35/CE aconsella efectuar-ne la transposició al nostre ordenament jurídic mitjançant una llei especial que reguli les mesures substantives contra la morositat, i que, en una disposició final, modifiqui el text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny.

Les mesures substantives contra la morositat que regula aquesta Llei consisteixen a establir, amb caràcter general, un termini d'exigibilitat d'interessos de demora, determinar-ne la meritació automàtica, assenyalar el tipus d'interès de demora i atorgar al creditor el dret a reclamar al deutor una indemnització raonable pels costos de cobrament. A aquestes mesures s'hi afegeix la possibilitat de pactar clàusules de reserva de domini a l'efecte que el

venedor conservi la propietat dels béns fins al pagament total del deute.

La nova Llei introdueix un canvi essencial en aquest àmbit, com és el de desplaçar els usos del comerç que hagin estat consagrant terminis de pagament excessivament dilatats, els quals es veurien substituïts per les disposicions d'aquesta Llei. Quan la Llei fa referència al fet que el jutge pot considerar els usos del comerç com a element objectiu de valoració a l'hora de determinar el possible caràcter abusiu d'una clàusula contractual, pren aquest aspecte només com una dada factual i objectiva que permet comparar l'actuació d'un operador amb la situació del tràfic mercantil en cada moment.

El termini d'exigibilitat del deute i la determinació del tipus d'interès de demora que estableix la llei són aplicables en defecte de pacte entre les parts. Ara bé, la llibertat de contractar no ha d'emparar pràctiques abusives imposant clàusules relatives a terminis de pagament més amplis o tipus d'interès de demora inferiors als que preveu aquesta Llei, per la qual cosa el jutge pot modificar aquests acords si, valorades les circumstàncies del cas, resulten abusius per al creditor. En aquest sentit, es pot considerar factor constitutiu de l'abús esmentat que l'acord serveixi, principalment, per proporcionar al deutor una liquiditat addicional a expenses del creditor o perquè el contractista principal imposi als seus proveïdors o subcontractistes unes condicions de pagament que no estiguin justificades per raó de les obligacions que assumeixi. Precisament aquesta regulació de les clàusules abusives és la que ha determinat la necessitat de fer una nova redacció de l'article 17.3 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, per ajustar els pagaments als proveïdors a les previsions d'aquesta Llei. També, la Llei regula l'acció col·lectiva adreçada a impedir la utilització d'aquestes clàusules quan hagin estat redactades per a ús general.

L'adequació de la nostra legislació interna sobre contractació pública a l'ordenament jurídic comunitari està continguda en el text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny. La inclusió de les administracions públiques en l'àmbit de la Directiva 2000/35/CE, dispensant el mateix tractament a tots els agents econòmics en matèria de pagaments per operacions comercials, fa necessari modificar la regulació del tipus d'interès de demora i introduir el reconeixement del dret del creditor a una indemnització per costos de cobrament del deute, per a la seva adequació a les previsions de la norma comunitària. Requereixen la mateixa adequació les disposicions reguladores dels pagaments entre contractistes i subcontractistes i subministradors. A aquests fins respon la disposició final primera d'aquesta Llei.

La Llei es dicta a l'empara de les competències que la Constitució espanyola atribueix a l'Estat a l'article 149.1.6a i 8a perquè afecta la legislació mercantil i civil. No obstant això, la disposició final primera d'aquesta Llei es dicta a l'empara de l'article 149.1.18a, que atribueix a l'Estat la legislació bàsica sobre contractes de les administracions públiques.

#### Article 1. *Objecte.*

Aquesta Llei té per objecte combatre la morositat en el pagament de deutes dineraris i l'abús, en perjudici del creditor, en la fixació dels terminis de pagament en les operacions comercials que donin lloc al lliurament de béns o a la prestació de serveis efectuats entre empreses o entre empreses i l'Administració.

#### Article 2. *Definicions.*

Als efectes que regula aquesta Llei, es considera:

- a) Empresa, qualsevol persona física o jurídica que actuï en l'exercici de la seva activitat independent econòmica o professional.
- b) Administració, les administracions públiques, organismes i entitats que preveuen els apartats 2 i 3 de l'article 1 del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny.
- c) Morositat, l'incompliment dels terminis contractuals o legals de pagament.

#### Article 3. *Àmbit d'aplicació.*

1. Aquesta Llei és aplicable a tots els pagaments efectuats com a contraprestació en les operacions comercials realitzades entre empreses, o entre empreses i l'Administració, de conformitat amb el que disposa el text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, així com les realitzades entre els contractistes principals i els seus proveïdors i subcontractistes.

2. Queden fora de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei:

- a) Els pagaments efectuats en les operacions comercials en què intervinguin consumidors.
- b) Els interessos relacionats amb la legislació en matèria de xecs, pagarés i lletres de canvi i els pagaments d'indemnitzacions per danys, inclosos els pagaments per entitats asseguradores.
- c) Els deutes sotmesos a procediments concursals incoats contra el deutor, que es regeixen pel que estableix la seva legislació especial.

#### Article 4. *Determinació del termini de pagament.*

1. El termini de pagament que ha de complir el deutor és el que s'hagi pactat entre les parts dins el marc legal aplicable i, si no, l'establert d'acord amb el que disposa l'apartat següent.

2. El termini de pagament, a falta de pacte entre les parts, és el següent:

- a) Trenta dies després de la data en què el deutor hagi rebut la factura o una sol·licitud de pagament equivalent.
- b) Si la data de rebut de la factura o la sol·licitud de pagament equivalent es presta a dubte, trenta dies després de la data de recepció de les mercaderies o prestació dels serveis.
- c) Si el deutor rep la factura o la sol·licitud de pagament equivalent abans que els béns o els serveis, trenta dies després del lliurament dels béns o de la prestació dels serveis.
- d) Si legalment o en el contracte s'ha disposat un procediment d'acceptació o de comprovació mitjançant el qual s'hagi de verificar la conformitat dels béns o els serveis amb el que disposa el contracte i si el deutor rep la factura o la sol·licitud de pagament equivalent abans o en la data en què té lloc aquesta acceptació o verificació, trenta dies després d'aquesta última data.

#### Article 5. *Meritació d'interessos de demora.*

L'obligat a pagar el deute dinerari sorgit com a contraprestació en operacions comercials incorre en mora i ha de pagar l'interès pactat en el contracte o el fixat per aquesta Llei automàticament pel mer incompliment del pagament en el termini pactat o legalment establert, sense necessitat d'avís de venciment ni cap intimidació per part del creditor.

#### Article 6. *Requisits perquè el creditor pugui exigir els interessos de demora.*

El creditor té dret a interessos de demora quan concorrin simultàniament els requisits següents:

a) Que hagi complert les seves obligacions contractuals i legals.

b) Que no hagi rebut a temps la quantitat deguda llevat que el deutor pugui provar que no és responsable del retard.

#### Article 7. *Interès de demora.*

1. L'interès de demora que ha de pagar el deutor és el que resulti del contracte i, en defecte de pacte, el tipus legal que estableix l'apartat següent.

2. El tipus legal d'interès de demora que el deutor està obligat a pagar és la suma del tipus d'interès aplicat pel Banc Central Europeu a la seva més recent operació principal de finançament efectuada abans del primer dia del semestre natural de què es tracti més set punts percentuals.

Per tipus d'interès aplicat pel Banc Central Europeu a les seves operacions principals de finançament s'entén el tipus d'interès aplicat a aquestes operacions en cas de subhastes a tipus fix. En cas que s'efectuï una operació principal de finançament d'acord amb un procediment de subhasta a tipus variable, aquest tipus d'interès es refereix al tipus d'interès marginal resultant d'aquesta subhasta.

El tipus legal d'interès de demora, determinat d'acord amb el que disposa aquest apartat, s'aplica durant els sis mesos següents a la seva fixació.

3. El Ministeri d'Economia i Hisenda ha de publicar semestralment en el «Butlletí Oficial de l'Estat» el tipus d'interès resultant per l'aplicació de la norma que conté l'apartat anterior.

#### Article 8. *Indemnització per costos de cobrament.*

1. Quan el deutor incorre en mora, el creditor té dret a reclamar al deutor una indemnització per tots els costos de cobrament degudament acreditats que hagi patit a causa de la mora d'aquest. En la determinació d'aquests costos de cobrament s'han d'aplicar els principis de transparència i proporcionalitat respecte al deute principal. La indemnització no pot superar, en cap cas, el 15 per cent de la quantia del deute, excepte en els casos en què el deute no superi els 30.000 euros en els quals el límit de la indemnització està constituït per l'import del deute de què es tracti.

No escau aquesta indemnització quan el cost de cobrament de què es tracti hagi estat cobert per la condemna en costos del deutor, de conformitat amb el que disposen els articles 241 a 246 i 394 a 398 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

2. El deutor no està obligat a pagar la indemnització que estableix l'apartat anterior quan no és responsable del retard en el pagament.

#### Article 9. *Clàusules abusives.*

1. Són nul·les les clàusules pactades entre les parts sobre la data de pagament o les conseqüències de la demora que difereixin quant al termini de pagament i al tipus legal d'interès de demora establerts amb caràcter subsidiari a l'apartat 2 de l'article 4 i a l'apartat 2 de l'article 7, així com les clàusules que siguin contràries als requisits per exigir els interessos de demora de l'article 6, quan tinguin un contingut abusiu en perjudici del creditor, considerades totes les circumstàncies del cas, entre aquestes, la naturalesa del producte o servei, la prestació per part del deutor de garanties addicionals i els usos habituals del comerç. No es pot considerar ús habitual del comerç la pràctica repetida de terminis abusius.

Per determinar si una clàusula és abusiva per al creditor s'ha de tenir en compte, entre altres factors, si el deutor té alguna raó objectiva per apartar-se del termini de

pagament i del tipus legal de l'interès de demora que disposen l'article 4.2 i l'article 7.2.

Així mateix, per determinar si una clàusula és abusiva s'ha de tenir en compte, considerant totes les circumstàncies del cas, si aquesta clàusula serveix principalment per proporcionar al deutor una liquiditat addicional a expenses del creditor, o si el contractista principal imposa als seus proveïdors o subcontractistes unes condicions de pagament que no estiguin justificades per raó de les condicions de què ell mateix sigui beneficiari o per altres raons objectives.

2. El jutge que declari la invalidesa d'aquestes clàusules abusives ha d'integrar el contracte d'acord amb el que disposa l'article 1.258 del Codi civil i disposar de facultats moderadores respecte dels drets i les obligacions de les parts i de les conseqüències de la seva ineficàcia.

3. També són nul·les les clàusules abusives contingudes en les condicions generals de la contractació segons el que disposa l'apartat 1.

4. Les accions de cessació i de retractació en la utilització de les condicions generals a què es refereix l'apartat anterior poden ser exercides, d'acord amb la Llei 7/1998, de 13 d'abril, sobre condicions generals de la contractació, per les entitats següents:

a) Les associacions, les federacions d'associacions i les corporacions d'empresaris, professionals i pagesos que estatutàriament tinguin encomanada la defensa dels interessos dels seus membres.

b) Les cambres oficials de comerç, indústria i navegació.

c) Els col·legis professionals legalment constituïts.

Aquestes entitats es poden personar en els processos promoguts per qualsevol altra d'aquestes, si ho consideren oportú per a la defensa dels interessos que representen.

#### Article 10. *Clàusula de reserva de domini.*

En les relacions internes entre venedor i comprador, aquell conserva la propietat dels béns venuts fins al pagament total del preu, sempre que s'hagi convingut expressament una clàusula de reserva de domini entre comprador i venedor abans del lliurament dels béns.

Sense perjudici de l'aplicació de l'article 1.112 del Codi civil, el venedor pot subrogar en el seu dret la persona que, mitjançant la realització d'avançaments, finançament o assumpció de l'obligació, realitza la contraprestació per compte del deutor o permet a aquest últim adquirir dret sobre l'objecte de la reserva de domini o utilitzar-lo quan aquesta contraprestació es destina, efectivament, a aquest fi.

Entre les mesures de conservació del seu dret, el venedor o el tercer que hagi finançat l'operació pot retenir la documentació acreditativa de la titularitat dels béns sobre els quals s'hagi pactat la reserva de domini.

#### Disposició addicional primera. *Règim de pagaments en el comerç detallista.*

En l'àmbit dels pagaments als proveïdors del comerç que regula la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, cal atènyer-se en primer lloc al que disposa l'article 17 de la dita Llei, i s'ha d'aplicar de manera supletòria aquesta Llei.

#### Disposició addicional segona. *Informe del Govern al Congrés dels Diputats.*

El Govern, en el termini de dos anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, ha de trametre al Congrés dels Diputats un informe en el qual s'han d'analitzar i avaluar



els efectes i les conseqüències de l'aplicació del contingut d'aquesta Llei en relació amb els terminis de pagament en les operacions comercials realitzades entre empreses i entre empreses i Administració.

**Disposició transitòria única. *Contractes preexistents.***

Aquesta Llei és aplicable a tots els contractes que, inclosos en el seu àmbit d'aplicació, hagin estat formalitzats posteriorment al 8 d'agost de 2002, quant als seus efectes futurs, inclosa l'aplicació del tipus d'interès de demora que estableix l'article 7. No obstant això, quant a la nul·litat de les clàusules pactades per les causes que estableix l'article 9, aquesta Llei és aplicable als contractes formalitzats posteriorment a la seva entrada en vigor.

**Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.***

Queden derogades totes les normes del mateix rang o inferior en el que contradiguin aquesta Llei o s'hi oposin, a excepció de les que, en relació amb la determinació del termini de pagament, resultin més beneficioses per al creditor.

**Disposició final primera. *Modificació del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny.***

El text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny, es modifica en els termes següents:

U. L'apartat 4 de l'article 99 queda redactat de la manera següent:

«4. L'Administració té l'obligació d'abonar el preu dins els seixanta dies següents a la data de l'expedició de les certificacions d'obres o dels corresponents documents que acreditin la realització total o parcial del contracte, sense perjudici del termini especial que estableix l'apartat 4 de l'article 110, i, si es demora, ha d'abonar al contractista, a partir del compliment del dit termini de seixanta dies, els interessos de demora i la indemnització pels costos de cobrament en els termes que preveu la Llei per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials.»

Dos. L'apartat 4 de l'article 110 queda redactat de la manera següent:

«4. Excepte en els contractes d'obres, que es regeixen pel que disposa l'article 147.3, dins el termini d'un mes, a comptar de la data de recepció, s'ha d'acordar i notificar al contractista la liquidació corresponent del contracte i abonar-li, si s'escau, el saldo resultant. Si es produeix demora en el pagament del saldo de liquidació, el contractista té dret a percebre els interessos de demora i la indemnització pels costos de cobrament en els termes que preveu la Llei per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials.»

Tres. Els apartats 4 i 5 de l'article 116 queden redactats de la manera següent:

«4. Llevat del que disposa l'apartat 5 següent, el contractista ha d'abonar les factures en el termini fixat de conformitat amb l'article 4 de la Llei per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials. En cas de demora en el pagament, el subcontractista o el subministrador té dret al cobrament dels interessos de demora i

la indemnització pels costos de cobrament en els termes que preveu la mateixa Llei.

5. Quan el termini de pagament es convingui més enllà de seixanta dies, aquest pagament s'ha d'instrumentar mitjançant un document que comporti l'acció canviària; i quan el termini de pagament superi els cent vint dies, el subcontractista o subministrador pot exigir a més que el pagament es garanteixi mitjançant un aval.

Els subcontractes i els contractes de subministraments a què es refereix el paràgraf anterior tenen en tot cas naturalesa privada.»

Quatre. L'apartat 3 de l'article 169 queda redactat de la manera següent:

«3. En el supòsit de l'article 167.a), el contractista té dret a l'abonament de l'interès de demora que preveu la Llei per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en operacions comercials, de les quantitats degudes o valors econòmics convinguts, a partir del venciment del termini previst per al seu lliurament, així com dels danys i perjudicis soferts.»

Cinc. La lletra a) de l'apartat 2 de la disposició final primera queda redactada de la manera següent:

«a) Els terminis de seixanta dies, quatre mesos i vuit mesos que preveu l'article 99.»

**Disposició final segona. *Modificació de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista.***

La Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, es modifica en els termes següents:

U. Els apartats 1, 3, 4 i 5 de l'article 17 queden redactats de la manera següent:

«1. A falta de termini exprés, s'entén que els comerciants han d'efectuar el pagament del preu de les mercaderies que comprin abans de trenta dies a partir de la data del lliurament.

3. Els ajornaments de pagament de productes d'alimentació frescos i dels peribles no han d'excedir en cap cas els trenta dies. Els ajornaments de pagament per als altres productes d'alimentació i gran consum no han d'excedir el termini de seixanta dies, llevat de pacte exprés en el qual es prevegin compensacions econòmiques equivalents a l'ajornament més llarg i de les quals el proveïdor sigui beneficiari, sense que en cap cas pugui excedir el termini de noranta dies.

S'entén per productes d'alimentació frescos i peribles aquells que per les seves característiques naturals conserven les qualitats aptes per a comercialització i consum durant un termini inferior a trenta dies o que necessiten condicions de temperatura regulada de comercialització i transport. Són productes de gran consum els fungibles de compra habitual i repetitiva pels consumidors i que presentin alta rotació.

El Govern ha de determinar per reglament en el termini de tres mesos la definició dels productes als quals es refereix l'apartat anterior.

4. Amb relació als productes que no siguin frescos o peribles ni d'alimentació i gran consum, quan els comerciants acordin amb els seus proveïdors ajornaments de pagament que excedeixin els seixanta dies des de la data de lliurament i recepció de les mercaderies, el pagament ha de quedar instrumentat en un document que comporti acció can-

viària, amb menció expressa de la data de pagament indicada a la factura. En el cas d'ajornaments superiors a noranta dies, aquest document ha de ser endossable a l'ordre. En tot cas, els comerciants han d'emetre o acceptar el document dins el termini de trenta dies, a comptar de la data de recepció de la mercaderia, sempre que la factura hagi estat enviada. Per a la concessió d'ajornaments de pagament superiors a cent vint dies, el venedor pot exigir que quedin garantits mitjançant un aval bancari o una assegurança de crèdit o caució.

5. En qualsevol cas, es produeix la meritació d'interessos moratoris en forma automàtica a partir de l'endemà del dia assenyalat per al pagament o, si no hi ha pacte, d'aquell en el qual s'hauria d'efectuar d'acord amb el que estableix l'apartat 1. En aquests supòsits, el tipus aplicable per determinar la quantia dels interessos és el que preveu l'article 7 de la Llei per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials, llevat que les parts hagin acordat en el contracte un tipus diferent, que en cap cas no ha de ser inferior a l'assenyalat per a l'interès legal incrementat en un 50 per cent.»

Dos. S'hi afegeix una disposició transitòria segona amb la redacció següent:

«Disposició transitòria segona. *Règim d'ajornaments de pagaments als proveïdors del comerç detallista.*

El termini fixat per als productes frescos i peribles segueix sent el ja exigible de 30 dies. La limitació màxima de 60 dies a la qual es refereix l'article 17.3 d'aquesta Llei s'aplica a partir de l'1 de juliol de 2006. Mentrestant, els ajornaments de pagament dels productes d'alimentació que no tinguin caràcter de frescos ni peribles i els productes de gran consum no han d'excedir els noranta dies des del lliurament de la mercaderia.»

Disposició final tercera. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de les competències que l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució atribueix en exclusiva a l'Estat en matèria de legislació mercantil i civil. No obstant això, la disposició final primera d'aquesta Llei es dicta a l'empara de l'article 149.1.18a i té la consideració de norma bàsica, amb excepció de la modificació de l'article 169.3 del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, que no té aquest caràcter de norma bàsica d'acord amb la disposició final primera d'aquest text legal.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 29 de desembre de 2004.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,  
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

**21831** LLEI 4/2004, de 29 de desembre, de modificació de taxes i de beneficis fiscals d'esdeveniments d'interès públic excepcional. («BOE» 314, de 30-12-2004.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.  
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El contingut d'aquesta Llei inclou dos tipus de qüestions de naturalesa diferent: d'una banda, el títol I regula normes sobre taxes estatals, que han de ser objecte de regulació per una norma amb rang de llei, d'acord amb el que preveu la normativa bàsica sobre taxes i preus públics, i, d'una altra, el títol II recull els beneficis fiscals aplicables a determinats esdeveniments d'interès públic excepcional, que, així mateix, s'han de regular en una norma amb rang legal.

II

La normativa sobre taxes, com a tributs que s'exigeixen en ocasió de la prestació de serveis o activitats duts a terme en règim de dret públic o per raó de la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, estableix que el seu import ha de tendir a cobrir el cost dels serveis o activitats o, en cas d'aprofitament especial o utilització privativa del domini públic, han de prendre com a referència el valor de mercat o la utilitat derivada de l'un o l'altra.

Per mantenir els principis anteriors, recollits en la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de taxes i preus públics, la Llei de pressupostos generals de l'Estat estableix per a cada exercici l'actualització general per a les taxes de quantia fixa en funció de l'import de l'índex de preus de consum esperat per a l'any següent. Aquesta previsió general és suficient per adequar els imports de la majoria de les taxes, però en alguns casos en què es produeix la prestació de nous serveis o activitats o la modificació de les condicions en què es presten, es constata la necessitat d'incloure en el cost noves despeses o, en definitiva, no es tracta simplement d'actualitzar-ne l'import, sinó de modificar-ne altres aspectes o les mateixes quanties com a conseqüència d'altres paràmetres diferents del simple transcurs del temps. Això en fa imprescindible la creació, modificació o extinció fora de la Llei de pressupostos generals de l'Estat, atesos els reduïts marges de modificació tributària que reconeix l'article 134.7 de la Constitució per a la Llei esmentada.

Com a conseqüència d'això, aquesta Llei conté les variacions en el marc normatiu de taxes que no es poden incloure en la Llei de pressupostos generals de l'Estat, per tal d'adequar-ne l'establiment i contingut al que preceptua la normativa sobre taxes.

En concret, s'hi estableix la modificació dels articles 65 i 66 de la Llei 39/2003, de 17 de novembre, del sector ferroviari, que entra en vigor el pròxim 1 de gener de 2005, i que regulen la taxa per seguretat en el transport ferroviari de viatgers, per incloure-hi determinats casos de contractes de transport habilitants, i es fixa el mètode de càlcul de la taxa per a tots aquests. També, respecte a la mateixa taxa, es regula la constitució d'un dipòsit previ o el moment del pagament en determinats contractes de transport per ferrocarril.

A continuació, mitjançant la modificació de l'article 27 de la Llei 13/1996, de 30 de desembre, de mesures fiscals,